

Özlem Dolu Günlerin Çocuğu

Sen giderken, Allahısmarladık dememişsin
Gözlerinde hüüzün varmış,
Neden? Niye!..
Çaresizliğin niye idi?
Ümit ışıklarını söndürdün mü?
Kahrolası karanlık yine mi çöktü?
Hayır, buna müsaade etmemelisin,
Hiç olmazsa bir kandil yakmalısın...
Bir umut belirtisi olmalı
Bir közün, alevlenmesi gibi

Çaresiz duygulara son vermelisin...
Yeşeren her tohumda,
Sen olmalısın...
Doğan güneşten, parlayan yıldızda,
Dünyada meydan okuyan,
Her, füzede...
Duyguları aydınlatan sen olmalısın
Sıcacık nefesin olmalı
Çocuğum.

Gülay ÖNAL / Silifke 18 Temmuz 1994

Yağmurun Ardından

Yeşil çimenleri sulayan yağmur;
Güzellik, zarafet ve biraz gurur.
Öyle masum, öyle içten ve asil;
Vazgeçip gitmek asla mümkün değil.
Anlatılmaz, sade yaşanır bu an;
Fırtına içinde, her yan toz duman.
Altın tepside bir güle sunuldu;
Hayır mı şer mi, anlamadım sonum.

Ne kendime ne ona geçer sözüm.
Kör bir düğümdüm; hayret çözülmüşüm.
Tatlı bir heyecan her görüşümde,
Demir gibi döver beni örsünde.
Onun ellerinde şekillenirim,
Kalıptan kalıba girer giderim.
Eskiden özgürdüm, şimdi bir köle,
Kırmam zincirlerimi bu gidişle.

Erden Ender GÜNER / Yağmurun Ardından 2017